

Geloof, hoop en liefde in moeilijke tijden

Het is maandagmorgen 16 maart 9.30 uur als ik begin met dit stuk voor de parochiebladen. Het is stil bij mij in straat zoals het ook stil is bij u in de straat. Via de mail krijg ik berichten door van bijeenkomsten die worden afgezegd. Onze kerkdeuren waren op de zaterdagavond en zondagmorgen al gesloten. De draaiende ‘Mallemolen van het leven’ komt piepend en krakend tot stilstand, mensen stappen uit en zoeken thuis een veilig heenkomen. De onderlinge contacten beperken zich zoveel mogelijk. Gaandeweg zijn wij in de Corona-crisis beland.

Ik spreek de wens uit dat zoveel mogelijk mensen gevrijwaard mogen blijven van het virus en niet ziek worden. Kracht en sterkte voor hen die wel besmet zijn geraakt, ziek thuis zijn of in het ziekenhuis. Mijn medeleven naar nabestaanden die treuren om een dierbare die aan het virus is bezweken.

Alle mensen in de zorg sterkte in jullie dienstwerk. Ik sluit mij aan bij het applaus dat voor hen klinkt uit de open ramen van de huizen in de steden van Italië. Alle respect voor hen die op hun post blijven zodat het leven zo goed mogelijk in zoveel mogelijk facetten doorgang kan vinden.

Het leven op straat, in kroeg, school, voetbalclub tot in heel onze Kerk heeft een gigantische ommezwaai gemaakt. Ook wij zelf blijven niet onbewogen voor wat zich voor onze ogen voltrekt.

In een overspannen wereld waarin het verre van rustig is, waar grazige weiden veranderen in dorre vlaktes, dieren uitsterven, vissen in vervuild water boven drijven, vogels stikken; in een wereld waarin boeren, burgers en buitenlui opkomen voor hun goede zaak; een wereld met ontelbare vluchtelingen, die wereld is op ‘tilt’ geslagen. Die wereld, wereldwijd, vraagt om ‘gereset’ te worden. Die wereld vraagt om voorzichtigheid, zorg voor elkaar, solidariteit.

Wij zijn thans in quarantaine. Quarantaine betekent veertig. Het valt op wonderlijke wijze samen met de Veertigdagentijd in ons kerkelijke jaar, de tijd van inkeer en ommekeer, boete en verzoening om tenslotte Pasen te kunnen vieren. Ons geloof in de Opstanding en de Verrijzenis.

Inmiddels is ook bekend geworden dat wij dit jaar de Goede Week en Pasen niet vieren zoals wij dat als vanouds gewend zijn. Geen Palmzondag, Witte Donderdag, Goede Vrijdag, Paaswake en Pasen in onze kerken. Ingrijpend, maar noodzakelijk omdat we elkaar wensen te beschermen.

Het lawaai in onze straten heeft plaatsgemaakt voor een veel zeggende stilte. Moge die stilte onze voeren naar: *‘verte die niemand weet, door vuur dat mensen samensmeedt.’* (woorden uit: Vuur en ijzer. GVL 531)

Mede namens pastoor Tjepkema, wens ik u allen behouden vaart, goede moed en een Zalig Pasen

Frans Wielens diaken.